

Matrimonis Forçats

Proposta de desenvolupament
d'un model d'intervenció pública

Les imatges que acompanyen aquest document formen part de l'exposició "les dones no es donen" de Valentines i Acompanyades i són obra del fotògraf Albert Tudela. Les joves que hi apareixen són treballadores de l'associació que s'han ofert a expressar els sentiments d'una jove quan s'enfronta a la violència del matrimoni forçat.

Edició de Valentines i Acompanyades, Girona.
gener del 2026

Valentes i Acompanyades

Proposta basada en una revisió de la literatura especialitzada que analitza els enfocaments adoptats en les respostes al fenomen del Matrimoni Forçat implementades en diferents països europeus en les darreres dècades.

Com a resultat d'aquesta anàlisi es proposa desenvolupar un model d'intervenció especialitzat, basat en una sòlida coordinació entre administracions i entitats expertes, i consistent en diversos recursos específics treballant en xarxa per a la prevenció, protecció i recuperació de les dones afectades.

Es reconeix que la violència masclista del Matrimoni Forçat es manifesta en l'àmbit familiar, de la parella, social i comunitari i digital.

1. Introducció: el matrimoni forçat com a fenomen global i multidimensional

Els matrimonis forçats constitueixen una vulneració greu dels drets humans i una forma específica de violència i abús que afecta dones, nenes i nens arreu del món. En molts contextos europeus, aquest fenomen ha estat inclòs dins del marc general de la violència de gènere o domèstica (European Agency for Fundamental Rights, 2014), però la recerca ha posat de manifest que aquesta assimilació és insuficient per comprendre la seva complexitat i per garantir una protecció efectiva de les víctimes (Miles-Johnson i Courtenay, 2021). Entendre els matrimonis forçats com una variant més de la violència masclista invisibilitza elements essencials de la seva dinàmica, ja que es tracta d'una **pràctica que implica múltiples actors i respon a lògiques col·lectives de control social i familiar** (Ahmed et al. 2024, Miles-Johnson i Courtenay, 2021).

Segons la definició adoptada al Regne Unit per la *Foreign and Commonwealth Office* (2005), un matrimoni forçat és aquell en què una o ambdues parts són obligades a casar-se sense el seu consentiment ple i lliure, sota coacció física, psicològica, emocional o econòmica (Gangoli i Chantler, 2009, p. 269). Aquesta definició permet distingir-lo dels matrimonis concertats, en els quals les parts consenten voluntàriament. No obstant això, la frontera entre ambdós sovint és difusa, ja que moltes dones només arriben a reconèixer la coacció o la manca de consentiment amb el pas del temps o després

d'haver viscut situacions d'abús dins el matrimoni (Gangoli i Chantler, 2009). **Tot i que tant homes com dones poden ser víctimes de matrimonis forçats, les conseqüències són molt més severes per a les dones, que acostumen a patir violència física, sexual i psicològica, així com una pèrdua profunda d'autonomia personal i social** (Gangoli i Chantler, 2009). En cas de matrimonis infantils, moltes nenes no sobreviuen als embarassos precoços (UNICEF).

El debat sobre com conceptualitzar el matrimoni forçat ha estat objecte d'anàlisi en la literatura acadèmica. D'una banda, la seva inclusió dins les polítiques de violència domèstica ha permès reconèixer-lo com una expressió de la violència masclista i ha facilitat l'accés a recursos existents de protecció i assistència (Gangoli i Chantler, 2009, European Agency for Fundamental Rights, 2014). D'altra banda, aquesta assimilació pot resultar problemàtica perquè tendeix a reduir el fenomen a una relació de parella, quan en realitat les dinàmiques coercitives sovint impliquen tota la família i, en alguns casos, la comunitat (Miles Johnson i Courtenay, 2021; Ahmed et al. 2024). Aquesta dimensió col·lectiva és clau: **el matrimoni forçat no és només una qüestió d'abús individual, sinó un mecanisme de control que busca preservar valors relacionats amb l'honor, la reputació i l'obediència, especialment en el cas de les dones joves** (Miles Johnson i Courtenay, 2021). Per aquest motiu, s'han d'adoptar models d'intervenció *culturalment adequats* (en el sentit de coneixedors de la particularitat d'aquesta tradició nociva i de les seves múltiples formes de coacció física i psicològica) perquè les víctimes de MF se sentin prou recolzades i, en conseqüència, confiades per denunciar aquest delictes a la policia i que es prenguin les mesures apropiades (Miles Johnson i Courtenay, 2021). O, en cas de no acceptar presentar

denúncia davant dels cossos de seguretat, siguin igualment acompanyades a l'hora d'alliberar-se del rol subaltern assignat.

A més, la tendència a explicar els matrimonis forçats com una qüestió "cultural" ha tingut conseqüències negatives en la seva detecció i abordatge institucional. **Aquest enfocament culturalista sovint els presenta com una pràctica aliena o "dels altres", cosa que pot generar inacció per part dels serveis públics, temorosos de ser percebuts com a insensibles o discriminadors** (Chantler, 2012; Miles Johnson i Courtenay, 2021). Diversos estudis han subratllat que aquesta mirada contribueix a desplaçar la responsabilitat institucional i a reduir la intervenció a una qüestió d'adaptació cultural, en lloc de reconèixer el matrimoni forçat com una forma de violència i abús que requereix una resposta de protecció integral (Chantler, 2012; Miles Johnson i Courtenay, 2021). Superar aquesta mirada és fonamental per entendre que **el matrimoni forçat no és una tradició cultural legítima, sinó una pràctica que vulnera drets fonamentals i que s'ha de combatre mitjançant polítiques públiques amb perspectiva de gènere** (Gangoli i Chantler, 2009, European Agency for Fundamental Rights, 2014).

Malgrat la gravetat de les seves conseqüències (Ahmed et al., 2024; Burgess et al. 2023), les intervencions existents se solen centrar en la protecció immediata i en la prevenció de nous casos, però poques vegades incorporen un seguiment psicològic o social a llarg termini. **L'atenció especialitzada hauria d'incloure acompanyament emocional, suport comunitari i programes de reconstrucció de la vida autònoma, aspectes fonamentals per a la recuperació integral de les víctimes** (Chantler, 2012; European Agency for Fundamental Rights, 2014, Ahmed et al., 2024).

2. Estratègies de prevenció i protecció: necessitat d'una resposta interdisciplinària

Pel que fa a la resposta institucional, la policia i els serveis socials tenen un paper fonamental en la detecció i protecció de les víctimes. No obstant això, la literatura evidencia nombroses limitacions en la pràctica (Miles Johnson i Courtenay, 2021). La manca de formació específica, la inexistència de protocols clars i la por d'intervenir en qüestions percebudes com a “culturals” dificulten la identificació de les víctimes i la seva protecció efectiva (Miles Johnson i Courtenay, 2021, Chantler, 2012). **Les recomanacions dels estudis especialitzats insisteixen en la necessitat d'establir unitats específiques sobre matrimonis forçats i programes de formació obligatòria per als professionals que treballen en àmbits com la policia, els serveis socials, l'educació o la sanitat** (Miles Johnson i Courtenay, 2021; European Agency for Fundamental Rights, 2014). **La creació d'espais de coordinació interinstitucional també és essencial, ja que els casos de matrimonis forçats sovint requereixen la participació conjunta d'autoritats judicials, serveis d'acollida, entitats educatives i professionals de la salut i entitats especialitzades** (Miles Johnson i Courtenay, 2021; European Agency for Fundamental Rights, 2014, Ahmed et al., 2024).

2.1 Experiències i protocols a la Unió Europea

A escala europea, tant la **Convenció d'Istanbul** com la **Directiva 2012/29/UE sobre els drets de les víctimes** estableixen l'obligació dels estats de **garantir la formació dels professionals que poden entrar en contacte amb víctimes potencials —com mestres, treballadors socials o policies— així com de proporcionar recursos especialitzats, com línies d'ajuda, allotjaments segurs i assessorament jurídic** (European Agency for Fundamental Rights, 2014). Alguns països han desenvolupat bones pràctiques que permeten una intervenció més estructurada i coordinada (European Agency for Fundamental Rights, 2014).

Als Països Baixos, el Parlament va adoptar el juny de 2013 un pla nacional per combatre els matrimonis forçats, la violència relacionada amb l'honor i l'abandonament conjugal, com a part d'una estratègia integral per abordar la violència en relacions de dependència. Aquest pla inclou accions de prevenció, detecció precoç, interrupció de la pressió per casar-se, protecció de les víctimes i persecució penal dels autors. A nivell operatiu, els municipis implementen un

model de governança coordinada que involucra serveis socials, policia, fiscalia, serveis de salut, escoles i refugis especialitzats. Entre les mesures previstes, hi ha una campanya multimèdia per conscienciar la joventut sobre els seus drets, programes de formació per a professionals del sector educatiu i social per detectar senyals d'alerta, i iniciatives de diàleg amb les comunitats afectades per promoure canvis d'actitud. El pla preveu també la creació d'un mecanisme nacional de coordinació i cooperació entre professionals de l'àmbit assistencial, la policia i la fiscalia, similar a la *Forced Marriage Unit* britànica, que actuarà com a punt de contacte i d'assistència, inclosa la repatriació i protecció de víctimes.

A Suècia, la policia desenvolupa activitats de sensibilització pública a través de la seva web institucional, on estableix un compromís explícit contra la violència domèstica i els matrimonis forçats, anima les víctimes i tercers a denunciar, i ofereix informació detallada sobre com identificar aquests casos i on trobar suport especialitzat. A més, proporciona derivacions a professionals i recursos específics, i publica guies pràctiques per prevenir matrimonis forçats abans que es produeixin.

A Alemanya, programes de prevenció com el projecte *Heroes*, present en diversos instituts, busquen transformar les actituds dels joves homes amb origen immigrant qüestionant la cultura de l'honor i promovent la igualtat de gènere. En paral·lel, organitzacions com *Papatya*¹ ofereixen allotjament i assistència confidencial a noies i joves d'entre 13 i 21 anys amb origen migrant, a través d'un centre de crisi anònim que garanteix protecció immediata, suport psicològic i assessorament jurídic. També existeixen mecanismes de suport telefònic i per correu electrònic, com la Línia de Crisi de Baixa Saxònia contra els matrimonis forçats, que dona assistència tant a víctimes com a persones del seu entorn i professionals.

Pel que fa a l'atenció especialitzada, diversos estats membres disposen de refugis específics per a víctimes de matrimonis forçats. **A Àustria**, l'ONG *Orient Express*² gestiona un refugi anònim per a dones joves. **A Suècia**, *Sisters' Shelter Somaya*³ (actualment denominada *Somaya Stödjour*) ofereix allotjament i ha format professionals de la salut, escoles, policia i ONG per millorar la detecció i la denúncia. **Al Regne Unit**, l'ONG *Ashiana*⁴ dirigeix refugis especialitzats que proporcionen assessorament jurídic, suport psicològic, accés a educació i serveis de salut, mentre que altres entitats com *Palm Cove Society*⁵, *Gemini Project*⁶, *Men's Advice Line*⁷ i *Men's Aid*⁸ donen suport específic a homes víctimes. També destaca la *Forced*

Marriage Unit, creada el 2005, que actua tant en prevenció com en assistència a víctimes dins i fora del país.

Aquestes iniciatives⁹ mostren com la intervenció específica, basada en la detecció precoç, la coordinació interinstitucional i els recursos especialitzats, és clau per abordar el matrimoni forçat des d'una perspectiva de drets humans, gènere i protecció integral.

¹ Per a més informació, consulta la web de l'entitat:

<https://papatya.org/en/the-coordination-centre-against-abduction-and-forced-marriage/>

² Per a més informació, consulta la web de l'entitat:

<https://www.orientexpress-wien.com/blog-news?lang=en>

³ Per a més informació, consulta la web de l'entitat: <https://www.somaya.se/>

⁴ Per a més informació, consulta la web de l'entitat: www.ashiana.org.uk

⁵ Per a més informació, consulta la web de l'entitat: <https://palmcovesociety.co.uk/>

⁶ Per a més informació, consulta la web de l'entitat: <https://thegeminiproject.org/page/2/>

⁷ Per a més informació, consulta la web de l'entitat: <https://mensadviceline.org.uk/>

⁸ Per a més informació, consulta la web de l'entitat: <https://www.mensaid.ie/>

⁹ Per a més informació, consulta: European Union agency for fundamental Rights (2014). Addressing forced marriage in the EU: Legal provisions and promising practices.

https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra-2014-forced-marriage-eu_en.pdf.pdf

2.2 Cas espanyol: resposta institucional i limitacions

En el cas espanyol, tot i que existeixen algunes iniciatives de prevenció i detecció primerenca impulsades per ONG i professionals comunitaris, la resposta institucional continua fortament vinculada al sistema penal i a la intervenció policial i judicial. Les mesures de protecció disponibles, com la retirada de passaports o l'allunyament familiar, depenen sovint de l'activació d'un procediment penal, fet que pot resultar problemàtic quan les víctimes no volen denunciar (Torres i Villacampa, 2021). A més, la manca de recursos residencials i d'acollida específics per a casos de matrimoni forçat obliga a recórrer a dispositius dissenyats per a altres àmbits (violència de gènere o tràfic d'éssers humans), que no sempre responen a les necessitats concretes d'aquestes situacions. **Aquesta dependència d'un model essencialment reactiu i penal deixa en segon pla l'atenció psicosocial, l'acompanyament i la garantia d'alternatives materials i educatives per a les víctimes, especialment per a les més joves, fet que posa de manifest la necessitat urgent de reforçar els mecanismes de protecció i suport** (Torres i Villacampa, 2021).

Els matrimonis forçats són un fenomen global i transversal, present en contextos religiosos, culturals i econòmics diversos (Ahmed et al, 2024). **La recerca mostra que moltes dones joves es troben atrapades entre dues exigències contradictòries: d'una banda, la lleialtat i les expectatives familiars i comunitàries; de l'altra, el desig d'autonomia i llibertat personal (Ahmed et al. 2024).** Aquesta tensió posa de manifest que el matrimoni forçat no és només un problema jurídic o cultural, sinó també un camp de conflicte entre identitat, gènere i poder. Les estratègies d'intervenció han de ser, per tant, interdisciplinàries, sensibles a la diversitat cultural i orientades a la protecció i empoderament de les víctimes (Chantler, 2012, Ahmed et al., 2024).

En definitiva, **la intervenció en casos de matrimoni forçat és complexa i aquesta complexitat exigeix una intervenció específica, amb professionals formats, serveis adaptats i una coordinació institucional sòlida** (Chantler, 2012, Miles-Johnson i Courtenay, 2021, European Agency for Fundamental Rights, 2014). Només una resposta especialitzada, informada i culturalment conscient pot garantir la protecció efectiva de les víctimes i contribuir a l'eradicació d'aquesta forma de violència.

3. Bibliografia

Ahmed, N., Fedosov, A., & Huang, E. M. (2024). "Women just have to accept it when the man wants it": An Investigation of the Practice of Forced Marriage and the Potential for Design Interventions. *Proceedings of the Nordic Conference on Human-Computer Interaction*, 13, 36.

<https://doi.org/10.1145/3679318.3685371>

Burgess, R. A., Sheibani, F., Kelly, I., Jeffery, M., Gumbonzvanda, F., Lewis, G., Ashraf, A., Connor, C., Mombeshora, S., & Gumbonzvanda, N. (2023). Bringing an end to the silence: identifying priorities and solutions to addressing the mental health consequences of child marriage. *Health policy and planning*, 38(4), 421–434.

<https://doi.org/10.1093/heapol/czad006>

Chantler, K. (2012). Recognition of and Intervention in Forced Marriage as a Form of Violence and Abuse. *Trauma, Violence & Abuse*, 13(3), 176–183.

<https://doi.org/10.1177/1524838012448121>

European Union: European Agency for Fundamental Rights. (2014). Addressing forced marriage in the EU: Legal provisions and promising practices.

https://fra.europa.eu/sites/default/files/fra-2014-forced-marriage-eu_en.pdf

Gangoli, Geetanjali, & Chantler, Khatidja. (2009). Protecting victims of forced marriage: is age protective factor?. *Feminist Legal Studies*, 17(3), 267-288.

<https://doi.org/10.1007/s10691-009-9132-7>

Miles-Johnson, T., & Courtenay, T. (2021). Recognition and response: policing 'Forced marriage' in England. *Policing and Society*, 31(10), 1248–1264.

<https://doi.org/10.1080/10439463.2021.1873325>

Torres, N., & Villacampa, C. (2021). Intervention with Victims of Forced Marriage. *Women & Criminal Justice*, 32(3), 288–305.

<https://doi.org/10.1080/08974454.2021.1875107>

Amb veu pròpia (testimonis)

Controlen tots els meus moviments

Sempre que surto de casa m'acompanyen el meu germà gran o la meva madrastra. Estic cursant el primer any de la carrera d'Econòmiques i, en acabar les classes, el meu germà em ve a buscar per evitar que em relacioni amb altres persones. Ell i el meu pare m'han instal·lat un localitzador al mòbil per controlar on soc a cada moment. No em permeten prendre decisions sobre la meua vida: no puc actuar pel meu compte. He compartit la meua situació amb dues companyes, i una d'elles em va posar en contacte amb una treballadora de l'associació Valentes i Acompanyades. Ella ve a la universitat per parlar amb mi cada setmana. És l'únic moment en què em sento una mica lliure i em començo a preparar per sortir de casa dels pares perquè ja m'estan parlant d'un home que es vol casar amb mi.

Ara que la lluna em somriu

La primera vegada que van intentar casar-me tenia 12 anys, la segona 16 i la tercera 18. En les nits més fosques implorava a la lluna que m'ajudés a canviar un destí tan desgraciat. Em van enviar a estudiar a una altre ciutat, a casa d'uns oncles, havien pactat el meu matrimoni amb el seu fill. Em va costar prendre la decisió de dir no. Sabia què volia i què no volia però temia fer enfadar la família, m'havien educat en l'obediència. Em sentia sola, impotent, tenia molta pena, ràbia, dolor. Vaig comptar amb el suport de Valentines i Acompanyades i de la universitat de Girona, vaig aprendre a valorar-me com a persona i a tirar endavant. Em vaig graduar en psicologia i ara que la lluna em somriu mai no deixaré d'ajudar a d'altres dones que pateixin violència masclista.

No era un sí de veritat

Tot va canviar quan vaig fer quinze anys. Vaig començar a sortir més amb les amigues, a descobrir el món més enllà de casa, a descobrir-me a mi mateixa. Vaig tenir el meu primer xicot i quan els pares ho van saber tot es va trencar. El noi amb qui estava pertanyia a una altra ètnia, i això no ho admetien de cap manera. Les diferències ètniques no es veuen com una riquesa cultural, sinó com una barrera, com una cosa que cal evitar. Per ells aquella relació significava vergonya i una sensació profunda de pèrdua de control. De manera que em van presentar un cosí i van pressionar-me fins a l'asfíxia perquè m'hi casés: tiets, tietes, avis i àvies, amics dels pares em deien una vegada i una altra que era un bon noi, que m'estimava, que érem de la mateixa ètnia i que aquell matrimoni era el millor per a mi. Jo m'hi negava però les meves paraules no tenien cap valor, ningú em preguntava com em sentia, només els importava que ho acceptés. Amb cada trucada, amb cada pressió, em trobava més sola i cansada. Va arribar un moment en què ja no tenia forces per defensar-me. I vaig acabar dient que sí. Dins meu no era un sí de veritat, era un no silenciats, un no pronunciat amb el cor i ofegat per la por. Aquell dia, tothom va estar feliç, la família respirava tranquil·la, com si tot hagués tornat al seu lloc.

Soc una altra

La sortida de casa va ser molt dura: només vaig poder emportar-me una motxilla amb les coses bàsiques i no vaig poder acomiadar-me de la mare, a qui vaig dir que me n'anava a classe, com qualsevol altre dia. Vaig ser acollida en un dels pisos de l'associació ViA. Quan hi vaig arribar no coneixia el lloc ni les altres noies que hi vivien, al principi no confiava en ningú, no sabia què em passaria. No tenia documentació i no parlava l'idioma

d'aquí. Vaig assistir a un curs de català, em van oferir suport psicològic en el meu propi idioma i, amb el temps, em van ajudar a resoldre la meva situació administrativa. Vaig començar un curs formatiu que em va permetre aprendre un ofici. Continuo la teràpia. Al cap de gairebé dos anys em sento una persona completament diferent, he pogut sortir d'aquell infern, se m'està obrint un futur davant meu.

Ens volien matar

Ja m'he casat, he dit "sí vull" al noi que estimo i que m'ha donat força per sortir de la presó familiar on he patit coaccions i un matrimoni forçat amb un home del país dels pares que no havia vist mai. Al que és ara el meu marit i a mi ens van perseguir i amenaçar de mort: no som de la mateixa cultura, ni religió, ni classe social. Vaig passar molta por perquè hi ha homes que se senten autoritzats a matar dones que consideren que els han deshonorat. Vaig poder sortir de casa i anar a denunciar a mossos que em van protegir i al cap de poc vaig anar a viure en un pis de Valentes i Acompanyades. Ara intento donar suport a d'altres joves que també volen decidir per elles mateixes sobre la seva vida. No és fàcil enfrontar-se a la família, però ho hem de fer, a nosaltres ens correspon prendre les nostres decisions.

Conclusions i propostes

El Matrimoni Forçat –de vegades també infantil- atempta contra la dignitat i la llibertat de les dones a les que es nega el dret a tenir drets: **dins l'estructura de poder patriarcal estan subjectes a un rol purament domèstic i passen de les mans del pare a les del marit sense opcions de decidir sobre la seva vida.** Dependència i violència s'autoalimenten. Arreu del món hi ha 900 milions de dones que han estat casades abans de complir 18 anys, la meitat abans dels 15.

El projecte Valentès i Acompanyades es va engegar el 2014 com a experiència pionera per prevenir els matrimonis forçats a Catalunya, una greu manifestació de desigualtat de gènere i de violència masclista recollida per la Llei 5/2008 del dret de les dones a eradicar la violència masclista; aquesta llei es troba actualment en fase de modificació amb

aportacions de l'entitat acceptades en comissió parlamentària.

Valentes i Acompanyades ha contribuït a posar en l'agenda el MF a Catalunya i s'ha convertit en una entitat de referència pel que fa a la sensibilització a la ciutadania, a la formació de professionals (2.735, al 2024) i, especialment, al suport integral a les joves i adolescents víctimes d'una pràctica totalment injustificable. **En 11 anys de funcionament l'associació ha atès unes 500 dones a Catalunya en col·laboració amb agents educatius, sanitaris, socials, jurídics, policials.** Al 2024 van passar pel projecte 142 joves i es va treballar en 324 casos: consultes de professionals o de joves interessades en el servei. Darrere aquests 324 casos hi ha perill de MF. Malgrat la llei i els diferents protocols publicats, estem davant la punta de l'iceberg d'una realitat encara poc visible i insuficientment abordada que deixa desprotegides a les víctimes.

L'eradicació del matrimoni forçat és un repte polític, social i feminista que reclama accions contundents i ben encaminades de part de les administracions en col·laboració amb entitats especialitzades. **Urgeix fer visible la dimensió real de la pràctica i abordar-la des dels diferents àmbits on es produeix: familiar, de la parella, social o comunitari i digital per tal d'implementar mesures eficients d'intervenció en suport de les víctimes.** També s'ha de tenir present la vinculació dels MF amb el tràfic de dones per a l'explotació sexual o com a moneda de canvi d'interessos econòmics i administratius i amb els anomenats crims en nom de l'honor, una intimidació amb importants efectes descoratjadors de la pròpia rebellia.

Són les nostres veïnes. Més enllà de la prevalença del MF arreu del món, és cert que un nombre important de joves que pateixen aquesta violència viuen en pobles i ciutats del nostre país. Valentes i Acompanyades va iniciar al 2025 una campanya de sensibilització i col·laboració amb els ajuntaments com a administracions de proximitat per anar estenent la taca d'oli de municipis declarats lliures de Matrimonis Forçats. En acabar l'any, 24 consistoris s'havien apuntat a la iniciativa i dins del mes de gener del 2026, altres 6 s'hi han interessat.

Valentes i Acompanyades posa la seva expertesa a disposició del departament d'Igualtat i Feminisme per treballar un pla d'implementació de polítiques públiques amb l'objectiu d'eradicar aquesta violència. Un pla que d'acord a

l'argumentari de la recerca presentada, incorpori unitats específiques sobre matrimonis forçats, programes de formació obligatòria per a professionals d'àmbits claus en la detecció precoç i l'abordatge, espais de coordinació entre institucions i mitjans especialitzats amb una perspectiva de gènere i drets humans que garanteixin la protecció de les dones per evitar les coaccions familiars i comunitàries i perquè puguin decidir lliurement sobre la seva vida.

És hora de fer un pas endavant i proporcionar recursos especialitzats imprescindibles per combatre els MF tal i com estableix la llei 5/2008 i les diferents normatives europees i internacionals que determinen les obligacions dels estats. En aquest sentit apunten les diverses experiències referides i **és decisiu comptar amb la participació activa de referents que han passat per situacions similars o formen part de col·lectius on la pràctica està arrelada.** En un escenari global convuls on els drets de les dones són atacats sense miraments, no ens podem permetre deixar en la indefensió les joves més vulnerables arreu del món i encara menys en la proximitat que ens permet actuacions concretes i efectives.

Es proposa un acord de col·laboració amb el departament –via conveni o altre fórmula avinent- per sumar esforços en el disseny i la implementació de les unitats específiques sobre matrimonis forçats. Es considera que després de més d'11 anys de funcionament s'està en condicions d'aportar coneixements i bona feina per assolir l'objectiu que compartim d'aturar aquesta violència masclista perquè **moltes nenes i joves estan patint un horror no menys intens pel fet que resti bastant ocult**. Valentès i Acompanyades que com a entitat experta té la responsabilitat de posar en coneixement de l'administració la realitat detectada –mai no ha deixat d'intentar-ho-, proposa la recerca conjunta de formes efectives i estables de treball per no deixar soles i desprotegides a les víctimes de MF. En cas contrari moltes joves es perdran, es perden, les estem perdent.

Valentes i Acompanyades és una entitat sense ànim de lucre que des del 2014 treballa per a l'erradicació dels matrimonis forçats a Catalunya. Es dona suport integral a les joves que estan en risc i se'ls proporciona eines, recursos i estratègies pel seu apoderament i capacitat de defensar les pròpies decisions. Per cada jove atesa es desplega un Pla de Treball individual (PTI) que engloba les següents àrees: econòmica, d'habitatge, emocional i psicològica, formativa, laboral, de salut, social i relacional i jurídica i administrativa.

L'entitat també realitza xerrades, sessions informatives, formacions qualificades a professionals, tallers i dinàmiques diverses per a instituts, escoles, grups comunitaris i agents del territori amb quatre objectius principals: fer visible la realitat dels matrimonis forçats, teixir aliances per a posar-hi fi, difondre els indicadors de risc per a una més eficient detecció de casos i arribar al màxim nombre de joves perquè entre tots les puguem acompanyar cap a la vida lliure de coaccions i violències que volen i tenen dret a viure. Des dels seus inicis l'associació ha atès a més de 500 joves, la majoria residents a Catalunya, però també d'altres comunitats on no existeixen recursos especialitzats de suport. Cal entendre que aquesta xifra representa la mínima expressió de la realitat existent i que en el 95% dels casos cap jove havia passat prèviament per una comissaria de mossos d'esquadra, de policia nacional o de policia local justament perquè és molt difícil per a elles denunciar als propis pares.